

та на народа ни срещу него. Ние приветстваме този пръв опит и се надяваме, че изследването на народната съпротива срещу комунизма в България ще намери най-после своите изследователи сред българските историци, което досега, 12 години след демократичните промени, не стана. И чак когато това стане, ще видят и слепите колко прави са тези, които твърдят, че „българите нямали Унгарското въстание от 1956 г. и Пражката пролет от 1968 г.“. Така мислят тези, които наистина нямат минало или са били съучастници, а не противници и борци срещу комунизма. Българският народ няма защо да се срамува от своето минало. То има всичките достойнства и буди гордост, а не срам и униние. През етапа на легалната борба нашият народ при наличие на съветска окупация изпрати най-многобройната опозиционна група в комунистическия парламент на източноевропейските страни, а Горянското движение е едно уникално съпротивително движение, нямащо го в никоя от тях. От източноевропейските опозиционни лидери единствен Никола Петков отиде на бесилото. Това не се случи нито с Миколайчик в Полша, нито с Маниу и Михалаке в Румъния, нито с д-р Мачек и проф. Др. Иванович в Югославия, нито със Золтан Тилди и Ф. Наги в Унгария, макар някои от тях да оставиха костите си по чужди земи или в затворите на страните си. Но такава съдба имаха и много от останалите лидери на българската опозиция срещу комунистическия режим.

Да се преклоним пред техния безсмъртен подвиг!